

bati egyetemet megalapította, számára a «pápai akadémia» címét és a többi egyetemek birtokában levő kiváltságok megadását kérte. Azonban az intézetet, mely a jogi és orvosi karokat nélkülözte, Rómában egyetemnek el nem ismerték» . . .

Hogy pénzt és anyagiakat Pázmány az ő nagy lelki céljainak engedelmes rabszolgáivá tudta tenni: azt e teljességre nem törekvő tanulmány is eléggé kimutatja, de mi sem bizonyítja jobban, mint «hogy római követsége alatt (melynek költségeit — nagyobb részben — szintén maga fedezte) a pápától saját egyházmegyéjének megcsonkítását kéri, szerinte négy új püspökség volna kivágandó abból, köztük a szepesi, mindegyik megfelelő anyagi dotációval» . . .

Ha ma élne: éppen annyi önfeláldozással, bölcsességgel, szellemi és anyagi energiáinak teljével küzdene a keresztény magyar lélek megújulásáért, az egységes keresztény közszellem megteremtéséért: az ország romlása ellen, mint akkor küzdött «a magyar lélek katolikus szellemű kiművelésén» keresztül az első és legnagyobb ellenség: a török ellen! És az «örök magyar cél, az ország területének visszahóditása» érdekében! . . .

«Pázmány Péternél senki sem érezte jobban, hogy a rangnak és méltóságnak nemcsak jogai, hanem kötelességei is vannak. Fáradhatatlan volt, mikor az egyház s a magyarság érdekeiről volt szó, s áldozatkészsége nem ismert határt, ha a magyar tudomány és művelődés támogatására volt szükség. Nagysága előtt ellenfelei is meghajoltak; még a protestánsok is (pedig a cuius regio: illius religio korában egymaga mintegy harminc főúri családot térített meg!) Bethlennel együtt emlegették, mint a kor egyik legnagyobb magyarját!»

FELHÓK.

*Tiszta türkiszkö az ég,
Erdők szeme lila-kék,
S mintha szívünk zengene,
Sír, eseng a lombzene.*

*Ott a szagos bolt alatt
Holt madárként hullt szavad:
— Meddig cseng e csókHzene?
Boldogságunk örök-e?*

*Felnézek, még kéekkel ég,
Lenvetésként leng az ég,
S ajkad alig csókolom,
Árnyék húz a dombokon.*

LEPKE UTJA.

*Olvaadt arany a tó,
Felette kék virágzene,
— Kedvesem, alkonyodik,
Indulni kellene!*

*Pillangó száll felénk,
Harmat-ujjacskád rámutat:
— Ez sem száll át, — nézd szívem,
Nem, kétszer egy utat.*

*Olyan szerelmes a ma,
Nóta, csók, cseresznyevirág, —
Ó, mondd, jövünk-e még mi
Egyszer ez úton át?*